

[Morten Lange.]

som, om vi fortsat kan tolerere rentefradrag for privat gæld og den slags andre faktorer, som specielt på parcelhusområdet, men også på andre områder helt underbygger en bølge i retning af, at inflationen næsten skal blive så hamper som muligt.

Jeg anser det for at være nødvendigt, at vi får taget det spørgsmål op. Hvis vi ikke får det løst, i hvert fald i en rimelig udstrækning, vil vi fortsat stå i den situation, at der vil være en meget betydelig købekraft, som vil være repræsenteret ved de midler, der bliver trukket ud af fast ejendoms værdistigning, og at denne købekraft ikke vil være baseret på noget som helst produktivt arbejde og derfor være et typisk element i inflationsbålet. Men jeg skal da understrege og lægge vægt på, at netop dette område samtidig vil give en mulighed for at forøge de offentlige indtægter på en sådan måde, at vi formodentlig vil være i stand til med rimelige besparelsesforslag at få et fornuftigt balanceret budget frem.

Jeg er derimod af den opfattelse, at den direkte såvel som den indirekte beskatning har nået et sådant niveau, at i hvert fald den direkte beskatning ikke tåler mere og ikke tåler det, den i øjeblikket har på de laveste indtægter, og jeg tror heller ikke, det på nogen måde vil være rimeligt eller rigtigt at forøge de indirekte beskatninger. Der er i virkeligheden kun tilbage at gå ned i spørgsmålet om de steder, hvor skatteunddragelse faktisk finder sted på lovens grund, eventuelt med gode menneskers hjælp en lille smule ved siden af lovens grund.

Men på baggrund af mit forslag her om at sikre samfundet nogle yderligere indtægter skal jeg gerne samtidig lægge vægt på, at det naturligvis er væsentligt, at vi i samme takt, som vi siger yderligere indtægter, også peger på, hvad de skal bruges til. For jeg er af den opfattelse, at førend vi får dirigeret den slags brandfarlige penge væk fra det private forbrug og over i en produktiv investering, får vi ikke den koordinering af vores økonomi, som er nødvendig. Jeg tror, vi bliver nødt til at sige på at få opbygget et industrifond af en ganske betydelig størrelse, og jeg tror, vi bliver nødt til at se med meget stor velvilje på det forslag, som socialistisk folkeparti har fremsat om en offentlig

repræsentation i bankers og sparekassers bestyrelse, sådan at vi kan sikre os, at den kapital, som er en mangelvare i dette land, bliver finstyret med præcision. Det gør den ikke i dag, og det er nok stadig væk en af de væsentligste ting i vores økonomi. Vi har en fattigdom på kapital, men vi har en fattigdom, der er endnu større, og det er på rationel kapitalstyring.

Hvis vi kan løse nogle af de spørgsmål, kan vi samtidig se på andre problemer omkring boligsektoren, som vel nok er gået hen og blevet en af de sygeste sektorer i dansk økonomi. Der blev sagt noget ondt af en af ordførerne om de boliglove, som vi netop nu taler om, og som fuldstændig rigtigt er ganske udgiftkrævende. Men de har indvendinger, skulle på den anden side erindre, at når disse boliglove er en nødvendighed, er det kun, fordi det lykkedes den forrige regering at få fejlstyret så effektivt på boligområdet, at hvis man ikke gennemfører støtteforanstaltninger af denne art, er der én ting, der er helt sikkert, og det er byggekrak af en hidtil uovertruffen størrelse. Men de løsninger, vi nu når, må være kortfristede, for det er en sanering af kapitalmarkedet og kapitalstyringen, der er mere nødvendig end noget andet, hvis vi skal nå til ægte resultater også på dette område.

Jeg skal på nuværende tidspunkt naturligvis ikke trække de detaljerede poster frem på vores udmærkede finanslovsforslag; jeg skal blot slutte med at sige et par enkelte bemærkninger om undervisningssektoren, der som bekendt hører til de store og tunge. Den var en af de poster, som i nogen grad var i brændpunktet i det meget omtalte kulegravningsudvalgs proces, og det er fuldstændig klart: også fra mit partis side er vi villige til at se på, om uddannelsen kan gøres bedre for de samme penge eller eventuelt bedre for færre penge. Forslaget om at nedsætte uddannelsestiden er blevet nævnt her, og der er to angrebsposter: dels at nedsætte uddannelsestiden for de forholdsvis korte uddannelser, dels en stærkere barbering på de længere uddannelser.

Jeg skal forsigtigt ved denne lejlighed sige, at i de sidste 4-5 år er der sket en interessant udvikling derhen, at de korte uddannelser er blevet længere og de længere uddannelser er blevet en smule kortere. Der